ACTA
APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ANNUS XIII - VOLUMEN XIII

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS
MCMXXI

Annus XIII - Vol. XIII 3 Ianuarii 1921 Num. 1

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

LITTERAE APOSTOLICAE

I

TEMPLUM PAROCHIALE SANCTI IOANNIS DE DEO, IN CIVITATE MACARAIBO, DIOECESIS ZULIENSIS, TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS AUGETUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Exstat in civitate episcopali *Macaraibo,* dioecesis Zuliensis, intra fines Reipublicae de Venezuela, Americae meridionalis, ecclesia parochialis in honorem sancti Ioannis de Deo erecta et consecrata, tum molis amplitudine, tum artis operum splendore conspicua, in qua antiqua populi religione asservatur thaumaturga imago beatae Mariae Virginis de la *Chiquinquira* nuncupata, aureo per Nos diademate redimita. Hoc quidem ad sanctuarium, gratiarum apud Deum sequestram Virginem veneraturi, turmatim confluunt tam cives quam advenae, etiam a dissitis regionibus, ideoque dilectus filius Antonius M. Soto, hodiernus eiusdem ecclesiae parochus, roboratas amplissimo suffragio episcoporum dioecesium Zuliensis et de Calaboro preces Nobis humiliter adhibuit, ut eandem aedem ad titulum ac dignitatem Basilicae Minoris evehere dignaremur. Nos autem, quibus nihil antiquius est quam ut pietas christiani populi erga beatissimam Virginem magis ac magis augeatur, votis huiusmodi annuentes, audito venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, episcopo Portuensi et sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, enunciatam ecclesiam parochialem sancti Ioannis de Deo, civitatis *Macaraibo,*

dioecesis Zuliensis, Basilicae Minoris titulo ac dignitate exornamus, cum omnibus et singulis privilegiis atque honorificentiis quae Minoribus almae huius Urbis Basilicis de iure competunt. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent, sive pertinere poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XVIII maii MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

ECCLESIA CURIALIS SANCTAE MARIAE MAGDALENAE IN OPPIDO VEZELAY, DIOECESIS SENONENSIS, TITULO BASILICAE DECORATUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Praestantiores inter sacras aedes, quibus non modo Senonensium dioecesis, sed universa etiam Gallia nobilitatur, iure meritoque accensetur ecclesia curialis oppidi *Vezelay*, Deo sacra in honorem sanctae Mariae Magdalenae. Hanc aedem, iam inde a IX saeculo, vetustae abbatiae a comite Gerardo Ruscinonensi fundatae annexam, innumerae celebrarunt turmae fidelium, illuc confluentium ut sanctae Mariae Magdalenae relliquias in ea asservatas recolerent; ideoque s. m. Leo PP. IX, datis sub plumbo Litteris anno 1050, monasticae eiusdem ecclesiae patronam sanctam Mariam Magdalenam declaravit. Civium advenarumque fidem per longam annorum seriem inclytis prodigiis cumulavit Deus: constat enim ex fide dignis documentis sanctae Magdalenae intercessione, in ipso sanctuario, oculis captos visum, mutos loquelam, infirmos sanitatem, captivos libertatem recuperasse. Quare immane surrexit inibi templum, anno 1104 sollemni ritu dicatum, molis amplitudine et gothycae artis operibus, non minus quam historicis memoriis et privilegiis atque indulgentiis perinsigne. Huc confluxerunt, caelestem opem gravissimis in adiunctis imploraturi, principes viri, reges, episcopi Sacrorum et Romani etiam Pontifices Nostri Decessores.

Venit ad Vezelianum celeberrimum sanctuarium divus Bernardus Claravallensis abbas, ut iussu Eugenii Papae III secundam nuntiaret in Palaestinam crucesignatorum militum expeditionem. Primi assisiensis Seraphici Patris alumni, Pacificus et Lodovicus, penes sanctuarium Vezelianum morati sunt antequam Fratrum Minorum Ordinem in Galliam proveherent. Exsul ab Anglia sanctus Thomas, Cantuariensium episcopus, Vezeliano in templo, sollemnitate Pentecostes anno 1166, publica libertatum Ecclesiae violatores excommunicatione mulctavit. Saepe peregrinorum vestibus indutus hoc sanctuarium invisit sanctus Lodovicus, Gallorum Rex, ac tot per saecula ad nostra usque tempora constans erga Mariam Magdalenam christiani populi devotio perseveravit, nec bella, nec tumultus, nec haereticorum incursiones, nec publicarum rerum eversiones a piis peregrinationibus suscipiendis fideles deterrere potuerunt. Haec animo repetentes, cum hodiernus parochus decanus eiusdem ecclesiae sanctae Mariae Magdalenae, gravissimo Senonensium archiepiscopi commendationis officio suffultas preces nobis humiliter adhibuerit, ut enunciatum sanctuarium Basilicae titulo cohonestare dignaremur, Nos optatis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, cum compertum quidem habeamus ecclesiam eandem, tot ac tantis nominibus praestantem, sacra etiam supellectile esse abunde praeditam, Nos, collatis consiliis cum venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. cardinali Vico, episcopo Portuensi et S. Rufinae, ac Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi, perpetuumque in modum ecclesiam parochialem in honorem et titulum sanctae Mariae Magdalenae poenitentis, in loco *Vezelay*, Senonensis dioecesis, erectam et Deo dicatam et consecratam, honorifico Basilicae titulo cohonestamus, una cum privilegio deferendi tintinnabulum et conopaeum, cui liceat addere ecclesiae ipsius insigne, sive stemma, non tamen auro vel argento exornatum. Porro haec concedimus decernentes praesentes Litteras Nostras firmas validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque, plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent, sive spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum ac definiendum esse, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his a quoquam, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XXVIII mensis iunii anno MCMXX, Pontificatus Nostri sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

TEMPLUM CARMELITARUM, BEATAE MARIAE VIRGINI DE MONTE CARMELO SACRUM, IN URBE RECIFENSI, E STATU PERNAMBUCI, IN BRASILIA, TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS DECORATUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Quod inclitus Carmelitarum antiquae observantiae Ordo templum habet suae custodiae curaeque commissum in urbe Recifensi, e Statu Pernambuci, Deo Optimo Maximo in honorem beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo dicatum, iure meritoque accensendum est inter antiquiores sacras Aedes quae Brasiliarum regiones nobilitant atque insigne populi illius studium religionis testantur. Et revera, e constanti hominum memoria testimoniisque fide dignis, colligitur templum illud, ineunte saeculo XVI, inde ab ipsis urbis Recifensis exordiis, exstructum esse. Templum et continens Carmelitarum coenobium, auspice et curante quodam pio Carmelita, surrexerunt, qui simulacrum etiam, cedrino ligno sculptum, Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo attulit e Lusitano Regno, et inibi publicae venerationi proposuit. Ad quod quidem Sanctissimae Patronae simulacrum venerandum, haud multo post quam Brasiliarum terrae sunt detectae et europaeis coloniariis subactae, coeperunt christifideles frequentissime confluere, neque unquam populares destiterunt progressu temporis templum hoc recifense invisere, immo etiam peregrinorum pietas magis magisque in dies ad nostra usque tempora aucta est. Anno autem 1908, ipsa Beatissima Virgo de Monte Carmelo, Apostolica hac Sede annuente atque adprobante, in Recifensis civitatis Patronam electa est; ac praeterea cum eiusdem simulacro Ordo Canonicorum Patriarchalis Basilicae Vaticanae Nostrae, pro instituto suo, aureum diadema decrevisset, sacer ritus, die 21ª mensis septembris anni 1919, adstante atque gestiente magna cleri populique multitudine, sollemniter peractus est. Quia vero hoc piissimae Virginis simulacrum venerari nunquam fideles destiterunt, tunc quoque cum religiosos Carmelitas rei publicae gubernatores quoquo pacto vexarunt, nil mirum si templum recifense Deiparae sacrum elargitionibus, piis legatis et sacra supellectile abunde locupletatum est. Huc accedit quod Mariale templum istud molis amplitudine, lineamentorum venustate, ceterisque bonae artis operibus, inter praestantiora urbis

monumenta merito adnumeratur. Cum autem dilectus filius Andreas Maria Prat, prior provincialis Ordinis Carmelitarum antiquae observantiae provinciae Pernambucanae, nomine proprio, religiosorum virorum, quibus praeest, ac plurium Brasiliarum christifidelium, quo memorati templi beatae Mariae Virgini de Monte Carmelo sacri decus maxime augeatur, Nos supplex rogaverit, ut eidem sacrae aedi dignitatem, titulum et privilegia Basilicae Minoris impertiri dignemur; Nos, quibus nihil antiquius contigerit, quam ut christifidelium erga sanctam Dei Genetricem pietas magis exardescat, et uberiores cotidie fructus percipiat, votis his annuendum ultro libenterque censemus. Quapropter, conlatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi Sacrorum Rituum praepositis, motu proprio, de certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, praesentium tenore perpetuumque in modum, enunciatum templum beatae Mariae Virgini de Monte Carmelo dicatum in civitate Recifensi, archidioecesis Olindensis, in Statu Pernambucano, dignitate ac titulo Basilicae Minoris honestamus, cum omnibus honoribus, praerogativis, privilegiis, indultis quae Minoribus almae huius Urbis Basilicis de iure competunt. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque integros effectus sortiri iugiter et obtinere, illisque ad quos pertinent nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuslibet.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XVI mensis iulii MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

P. Card. Gasparri, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. P. ARTHURUM VERMEERSCH S. I. PROPOSITUM LAUDANS CELEBRANDI TERTIUM CENTENARIUM AB OBITU S. IOANNIS BERCHMANS.

Dilecte filii, salutem et apostolicam benedictionem. — Opportune admodum fit, ut, labente tertio saeculo a piissimo exitu S. Ioannis Berchmans, catholici quidam viri, te duce, consilia inierint eventus huius faustitatem ita celebrandi, ut et illius eximiae sanctitati debitus ubique honor habeatur et in magnum id cedat animarum bonum. Consiliis his congruit propositorum series; quibus si, ut confidimus, efficietur ut vita ac virtutes sanctissimi huius adolescentis late innotescant atque illustrentur, quaesitae haud deerunt utilitates. Habent enim in Ioanne quid christifideles omnes sequantur: habet id maxime christiana iuventus, ea praesertim quae in Ecclesiae spem succrescit in sacris seminariis et in religiosis domibus. Omnibus vero sanctitas Ioannis se dat praeter ceteras, adeptu facilem ac vel ipsa amabili specie, qua se conspiciendam praebet, ad imitandum vehementer allicit. Quandoquidem vero pietas egregia tua tuorumque sodalium hortatione non eget, Deum benignissimum precamur, ut ad maiorem suam gloriam vestra dirigat coepta eademque optato donet exitu. Caelestium interim conciliatricem adiumentorum Nostraeque testem benevolentiae apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili, atque illis, nec non omnibus qui stipe, opera, prece praesto vobis erunt, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die IX novembris MCMXX, Pontificatus Nostri anno septimo.

BENEDICTUS PP. XV.

II

AD ALEXANDRUM S. R. E. CARD. KAKOWSKI, ARCHIEP. VARSAVIENSEM, ET EDMUNDUM S. R. E. CARD. DALBOR, ARCHIEPISCOPUM GNESNENSEM ET POSNANIENSEM, CETEROSQUE POLONIAE EPISCOPOS, OFFICIOSISSIMIS IPSORUM LITTERIS RESPONDENS EX ANNUO CONVENTU DATIS.

Dilecti filii Nostri et venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Quae praeclaro pietatis sollertiaeque vestrae studio digna sunt, ea laeto sane animo in eis litteris expressa perlegimus, quas dudum e conventu, ad marialem Aedem Czenstochovae habito, coniunctim ad Nos scripsistis. Etenim cum de bono istarum Dioecesium, summo quidem voluntatum consensu, consultaretis, nihil vobis accommodatius visum est ad sananda horum temporum mala, quam, pontificiis hortamentis obsequendo, patriam vestram Cordi Iesu sanctissimo consecrare, eiusque cultum augustum magis magisque in populo provehere. Optimum sane atque, si unquam alias, peropportunum inivistis consilium: ecquid enim salubrius inveniri potest, in hac rerum omnium conversione, quam aucta in ipsum Jesum Dominum religio, qui cum praesidium sit atque columen cuiusvis reipublicae, tum eos praesertim qui laborant et onerati sunt ad se vocare ac reficere contendit? Valde igitur vobis de hoc coepto gratulantes, non parvam equidem fructuum copiam inde vobiscum expectamus, maximeque si a Corde Iesu fideles aliquam in se partem concipere voluerint infinitae illius caritatis, quae christianae vitae usum vulgo refovens, *omnia suffert, omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet.* Ceterum libenter admodum accepimus grati animi sensus quibus Nos ob eas curas prosecuti estis quas, pro facultate, in Polonorum emolumentum adhibuimus: ac vicissim observantiae vestrae officia amore mutuo rependentes, id emissis precibus a Deo imploramus ut et quae a vobis nuper scita sunt, ea suae gratiae rore fecundet, et perpetuo Poloniam, christianae civilisque rei propugnaculum, benigne fortunare velit. Ac caelestium munerum conciliatricem itemque peculiaris benevolentiae Nostrae testem, vobis, dilecti filii Nostri et venerabiles fratres, cunctoque clero ac populo unicuique vestrum concredito, apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XX mensis novembris MCMXX, Pontificatus Nostri anno septimo.

BENEDICTUS PP. XV

III

AD GUSTAVUM FRIDERICUM S. R. E. CARD. PIFFL, ARCHIEPISCOPUM VIENNENSEM, AC VENERABILES FRATRES EPISCOPOS AUSTRIAE, COMMUNIBUS RESPONDENS LITTERIS.

Dilecte fili Noster ac venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Plane intelligimus ex communibus vestris litteris plena adhuc esse vobis omnia metus, plena omnia curarum, et huius rei causa vos vestrique greges estis Nobis in oculis, in corde assidui. Sollicitae Nobis curae sunt in primis pauperes pueri, et mens est nonnihil iterum efficere in eorum subsidium. Argumenta, in quibus, ut nuntiatis, versata in coetu sunt consilia ac studia vestra, tributam vobis saepe diligentiae laudem confirmant Nostramque vobis ex novo capite conciliant benevolentiam. Quaecumque sit conditio rerum vestrarum, quidquid afferat dies, non laborabitis frustra. Ceterum, dilecte fili Noster ac venerabiles fratres, forti animo estote: confidite Deo: fidelis est et non dabit in aeternum fluctuationem iusto.

Auspex divinorum munerum Nostraeque testis benevolentiae apostolica sit benedictio, quam vobis, clero populoque unicuique vestrum tradito, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XXVI novembris MCMXX, Pontificatus Nostri anno septimo.

BENEDICTUS PP. XV.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DECRETUM

CIRCA PROPONENDOS AD EPISCOPALE MINISTERIUM IN SCOTIA

Maximam semper sollicitudinem habuit Ecclesia in Episcopis eligendis, a quibus maxima ex parte profectus catholicae religionis et incrementum fidei pendent. Haec ipsa ratio Ssmum Dominum movit ad novam electionis methodum, de consulto Emorum Sacrae huius Congregationis Patrum, statuendam in Foederatis Americae Statibus, quae uberes fructus iam edidit. Item factum est in regione Canadensi, generali cum approbatione illorum Antistitum. Similem methodum censens Sanctitas Sua extendere ad Scotiam, ubi religiosae conditiones, ab instauratione ecclesiasticae hierarchiae, meliores factae sunt, sententiam a singulis memoratae regionis Ordinariis super ea exquisivit. Habita a Scotis Praesulibus favorabili sententia, illis tamen modificationibus inductis, quae opportunae visae fuerunt; Ssmus Dominus Noster Benedictus PP. XV, de consulto Emorum Sacrae Congregationis Consistorialis Patrum, statuit et consistoriali praesenti decreto praescribit, ut in posterum in Scotia, pro eligendorum Episcoporum propositione, ratio iuxta leges quae sequuntur, adhibeatur et vigeat.

1. Pro proponendis sacerdotibus ad episcopale ministerium idoneis ac dignis, conventus omnium Ordinariorum fiet singulis trienniis, tempore infra assignato.

2. *Quolibet triennio,* sub initio quadragesimae, incipiendo ab anno 1921, omnes et singuli Episcopi suffraganei Archiepiscopo S. Andreae et Edinburgi, vel, sede vacante, Archiepiscopo Glasguensi, sacerdotum nomina indicabunt, quos dignos episcopali ministerio existimabunt. Nil autem vetat quominus, hos inter, alterius etiam dioecesis vel provinciae sacerdotes proponantur; sub gravi tamen exigitur, ut, qui proponitur, personaliter et ex diuturna conversatione a proponente cognoscatur. Item

Archiepiscopus Glasguensis nomina, quae apta reputaverit, Archiepiscopo S. Andreae et Edinburgi patefaciet.

3. Una cum nomine, aetatem quoque, quando fieri potest, designabunt candidati, eius originis et actualis commorationis locum, et officium quo principaliter fungitur.

4. Antequam determinent quem proponant, tam Archiepiscopi, quam Episcopi canonicos rogabunt, eo modo qui infra statuitur, ut sacerdotem indicent aliquem, quem prae ceteris dignum et idoneum coram Domino censeant cui christiani gregis custodia in aliqua dioecesi committatur.

Ast *a*) interpellatio facienda erit canonicis, non in conventu coadunatis, sed singulis singillatim, data unicuique *sub gravi* obligatione secreti, et sub lege destruendi, si quod intercessit hac de re, epistolare commercium.

b) Episcopi autem habitum consilium nemini patefacient, nisi forte in Episcoporum conventu, de quo inferius.

5. Poterunt quoque Episcopi alios prudentes viros, etiam e clero regulari, praesertim vero parochos seniores et prudentiores, tam pro proponendis candidatis, quam pro cognoscendis alicuius qualitatibus interrogare; sed ad unguem servatis regulis superius sub litt. *a*) et *b*) *art. 4* recensitis.

6. Nomina quae Episcopi iuxta art. 2 proponent, nulli prorsus aperiant, nisi soli Archiepiscopo, cui nomina sunt indicanda.

7. Metropolitanus, vel Archiepiscopus, habitis ab Episcopis candidatorum propositionibus suas adiiciat: omnium indicem ordine alphabetico conficiat, et, reticitis proponentibus, hanc notulam transmittat singulis Antistitibus regionis, ut hi opportunas investigationes peragere valeant de qualitatibus eorum quos personaliter et certa scientia non cognoscant.

8. Investigationes eiusmodi earumque causa maxima secreti cautela peragendae erunt, ut supra n. 4 dictum est. Quod si vereantur rem palam evasuram, ab ulterioribus inquisitionibus abstineant.

9. Post Pascha, die et loco ab Archiepiscopo, de quo in art. 6, determinandis, omnes Episcopi convenient ad seligendos eos qui Sanctae Sedi ad episcopale ministerium proponi debeant. Convenient autem absque ulla solemnitate, quasi ad familiarem congressum, ut attentio quaelibet, praesertim diariorum et ephemeridum, et omne curiositatis studium vitetur.

10. In conventu, invocato divino auxilio, praestandum erit a singulis, Archiepiscopis non exceptis, tactis Ss. Evangeliis, iusiurandum

de secreto servando, ut sacratius fiat vinculum quo omnes adstringuntur: post hoc regulae ad electionem faciendam legendae erunt.

11. Deinde unus ex Episcopis praesentibus in Secretarium eligetur.

12. His peractis, ad disceptationem venietur, ut, inter tot exhibitos, digniores et aptiores seligantur. Id tamen veluti Christo praesenti fiet et sub Eius obtutu, omni humana consideratione postposita, cum discretione et charitate, supremo Ecclesiae bono divinaque gloria et animarum salute unice ob oculos habitis.

13. Candidati maturae, sed non nimium provectae aetatis esse debent; prudentia praediti in agendis, quae sit ex ministeriorum exercitio comprobata; sanissima et non communi doctrina exornati, et cum debita erga Apostolicam Sedem devotione coniuncta; maxima autem honestate vitae et pietate insignes. Attendendum insuper erit ad capacitatem candidati quoad temporalem bonorum administrationem, ad conditionem eius familiarem, ad indolem et valetudinem. Uno verbo, videndum utrum omnibus iis qualitatibus polleat, quae in optimo pastore requiruntur, ut cum fructu et aedificatione populum Dei regere queat.

14. Discussione peracta, fiet hac ratione scrutinium:

a) Qui omnium Episcoporum sententia, quavis demum de causa, visi sunt in disceptatione ex numero proponendorum expungendi, ii in suffragium non vocabuntur; de caeteris, *etiam probatissimis*, suffragium feretur.

b) Candidati singuli ordine alphabetico ad suffragium proponentur: suffragia secreta erunt.

c) Episcopi omnes, Archiepiscopis non exceptis, pro singulis candidatis tribus utentur taxillis seu calculis, albo scilicet, nigro, tertioque alterius cuiuscumque coloris: primum ad approbandum, alterum ad reprobandum, tertium ad abstensionem indicandam.

d) Singuli Antistites, praeeuntibus Metropolitano et Archiepiscopo Glasguensi, in urna ad hunc finem disposita taxillum deponent, quo dignum, *coram Deo et graviter onerata conscientia*, sacerdotem aestimabunt qui in suffragium vocatur: reliquos taxillos binos in urna alia, pariter secreto, deponent.

e) Suffragiis expletis, Archiepiscopus conventus praeses, adstante Episcopo Secretario, taxillos et eorum speciem coram omnibus numerabit, scriptoque adnotabit.

15. Scrutinio de omnibus peracto, liberum erit Episcopis, si id ipsis placeat aut aliquis eorum postulet, ut inter approbatos plenis aut pari-

bus suffragiis novo scrutinio designetur quinam sit praeferendus. Ad hunc finem singuli suffragatores nomen praeferendi in schedula adnotabunt, eamque in urna deponent: schedularum autem examen fiet, ut supra, art. 14, litt. *e*), decernitur.

16. Quamvis vero Summus Pontifex sibi reservet, dioecesi vel archidioecesi aliqua vacante, opportunis modis, consilia ab Episcopis vel Archiepiscopis requirere, ut personam eligat quae inter approbatas magis idonea videatur dioecesi illi regendae; nihilominus fas erit Episcopis in eodem conventu indicare, generali saltem ratione, cuinam dioecesi candidatos magis idoneos censeant; et quibus de causis.

17. Episcopus a secretis, discussione durante, diligenter adnotabit quae de singulis candidatis a singulis suffragatoribus dicentur, quaenam discussionis fuerit conclusio; denique quinam tum in primo scrutinio, tum in secundo (si fiat) fuerit exitus, et quidnam specialius iuxta art. 16 fuerit dictum.

18. Antistites a conventu ne discedant, antequam ab Episcopo Secretario lecta fuerit relatio ab eodem confecta circa nomina proposita, candidatorum qualitates et obtenta suffragia, eamque probaverint.

19. Actorum exemplar ab Archiepiscopis, a praesule a secretis et a ceteris Episcopis praesentibus subsignatum, quam tutissime ad Sacram hanc Congregationem per Archiepiscopum praesidem mittetur. Acta vero ipsa penes ipsum Archiepiscopum in Archivo secretissimo S. Officii servabuntur, destruenda tamen post annum, vel etiam prius, si periculum violationis secreti immineat.

20. Post haec, fas tamen semper erit Episcopis, tum occasione propositionis candidati tum vacationis alicuius Sedis, praesertim maioris momenti, litteras Sacrae huic Congregationi vel ipsi Ssmo Domino conscribere, quibus mentem suam circa personarum qualitates sive absolute, sive relate ad provisionem dictae Sedis, patefaciant.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 20 novembris 1920.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

Aloisius Sincero, *Adsessor.*

II

DESIGNATIO ORDINARII PRO APPELLATIONE IUXTA CAN. 1594, § 2

Iuxta can. 1594, § 2, *Codicis Iuris Canonici* pro appellatione:

Rmus Archiep. Platensis designavit Ordinarium Cochabambensem.

Quam designationem Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV approbare dignatus est, die 26 novembris 1920.

III

DESIGNATIONES ORDINARIORUM PRO SECUNDA APPELLATIONE

Rmus Episc. Basileensis et Luganensis designavit Ordinarium Lausannensem-Genevensem;
» » Curiensis, Ordinarium Sangallensem;
» » Sangallensis, Ordinarium Basileensem;
» » Sedunensis, Ordinarium Pagi Ticinensis;
» » Lausannensis-Genevensis, Ordinarium Sedunensem;
Rmus Administrator Apostolicus Luganensis, Ordinarium Curiensem.

Quas designationes Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV, die 15 octobris 1920, approbare dignatus est.

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

DECRETUM

DE DEFINIENDIS LIMITIBUS PAROECIARUM IN DIOECESIBUS S. CONGREGATIONI DE PROPAGANDA FIDE SUBIECTIS.

Ordinarii quarumdam regionum, quae hierarchica constitutione quidem gaudent, at Sacro huic Consilio Christiano Nomini Propagando subiiciuntur, cum aliquid inchoatum adhuc praeseferant, dubia nonnulla circa statum iuridicum missionum sibi commissarum proposuerunt.

Itaque ad ea dubia removenda et tutam agendi normam generalem praebendam, Sacra Congregatio haec statuenda censuit:

1° Cum dioeceses huic Sacro Consilio subiectae tamquam missiones haberi debeant, permitti potest ut in eisdem aliqua pars territorii indivisa maneat, idest sine designatione limitum paroecialium.

2° Quae vero territorii partes limitatae iam sunt vel limitari in posterum contingat ad normam can. 216, eae nomine paroeciae veniunt; at eisdem applicantur ea quoque quae de quasi-paroeciis peculiariter statuta sunt.

3° Facultas specialis autem Episcopis missionum fit nominandi regulares ad paroecias cum idonei ad talia beneficia sacerdotes e clero saeculari omnino deficiant.

4° Episcopis Indiarum Orientalium vero liceat in proximo conventu Madraspatano, collatis consiliis cum Rmo Delegato Apostolico, determinare, quaenam territorii partes propriae cuiusque dioecesis haberi debeant ut iam sufficienter divisae ad normam can. 216, adhibita in posterum, pro novis paroeciis erigendis, forma in instructione huius S. Congregationis de Propaganda Fide, diei 25 iulii 1920, praescripta (cfr. *Acta Apost. Sedis*, an. XII, n. VIII, pag. 331).

Quae omnia SS. Dominus Noster Benedictus Div. Prov. PP. XV, in audientia diei 2 decembris infrascripto S. C. Cardinali Prafecto impertita, confirmare atque rata habere dignatus est.

Datum Romae ex aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 9 decembris anno 1920.

G. M. CARD. VAN ROSSUM, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

II

NOMINATIONES

Brevibus apostolicis nominati sunt:

12 novembris 1920. — ***Delegatus apostolicus Albaniae*** R. D. Ernestus Cozzi.

3 decembris. — ***Vicarius apostolicus de Ce-li meridio-occidentali in Cina*** R. D. Ubertus Franciscus Schraven, e Congregatione Missionis.

4 decembris. — ***Vicarius apostolicus de Ontario Septemtrionali*** R. D. Joseph Hallé, protonotarius apostolicus ad instar participantium.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

LEMOVICEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI SORORIS MARIAE A IESU, IN SAECULO IOSEPHAE DU BOURG, FUNDATRICIS CONGREGATIONIS SORORUM A DIVINO SALVATORE ET SS.MA VIRGINE NUNCUPATARUM.

In oppido *Rochemontés,* prope Tolosam, e parentibus genere, censu et pietate conspicuis, Armando du Bourg et Maria Jacquette d'Arbousier de Montégut, die 24 iunii anno 1788 in lucem venit infantula, cui die 29 in sacro fonte imposita fuerunt nomina Anna, Rosa, Iosepha. Septima prolis florentis, prae ceteris filiis ad virtutem inclinata, adhuc puella eam domi studiose excoluit, eo magis quod a genitrice didicerat se ante ortum fuisse Deiparae Mariae Virgini consecratam. Calamitoso et miserrimo illo tempore, saeviente bello in Ecclesiam, clerum laicosque catholicos, Armandus, Tolosani senatus consiliarius, a perduellibus ad necem quaesitus, anno 1793 iniuste capite plexus est, eiusque bona fisco addicta, maxima cum tristitia et egestate numerosae atque superstitis familiae. Invicta materfamilias, licet suo viro orbata opibusque spoliata, has aliasque adversitates christiana fortitudine tulit, in Deo penitus confisa de perenni succursu in suis angustiis et necessitatibus, atque hanc spem fructuose fovit, sicut eventus exinde probavit. Iosepha, vix septennis, Sororibus a sancto Mauro instituenda traditur. In ea statim elucere visum est orationis et virtutis studium, haud obstante indolis fervore quem nitebatur cohibere. Quum ad duodecimum aetatis annum pervenisset, recte instructa et bene disposita, ad sacrum Convivium et paulo post ad Confirmationis sacramentum admissa est. Tunc magis excitata ad perfectum vitae statum, mundanis vanitatibus et blandimentis contemptis, votum consecrationis beatae Mariae Virgini, dulcissimae matri, privatim renovat. Domum reversa, liberales artes, praesertim musices et graphices, discere prosequitur, ac, divina opitulante gratia, vitam poenitentem, puram et in Christo absconditam ducit. Paulo post in monasterium Sororum a Visitatione Beatae Mariae Virginis se recepit, sed, tribus mensibus elapsis, quum non reperisset illud vitae

genus sibi consonum, e monasterio egressa Tolosam revertit, ubi plures horas diei impendit in pietatis et cultus exercitiis, quibus amore Dei et zelo animarum magis incenditur. Lemovicum quoque petiit ut Praesulem patruum suum inviseret, a quo salutaria monita et consilia potissimum de spirituali vita interiori libentissime accepit. Postea Tolosae, apud Moniales a Beata Maria Virgine nuncupatas et religiosae et actuosae vitae experimentum egit, simulque, muneri sibi commisso recte fungens, puellas docuit cum mutuo gaudio et profectu mentis et cordis. Alumnae enim religione, litteris bonisque moribus instructae, ad virtutes et ad sacra continuo alliciebantur, atque ipsa magistra, vigesimum annum agens, perpetuo castitatis voto, confessario annuente, se Deo omnino consecrabat. Austerioris vitae cupida Dei Famula, exquisita virorum prudentium sententia, anno 1812, inter Sorores a sancto Alexio cooptatur, suscepto nomine Maria a Iesu, votis etiam nuncupatis, mense iulio anni 1815. Aegrotis curandis quinquennio operam dedit singulari diligentia et caritate. Ob multas animi anxietates, gravi tristitia et moerore auctas per obitum cl. me. Episcopi du Bourg, patrui sui, soror Maria a Iesu in morbum incidit diuturnum cum extremo languore et debilitate. Quum aliquantum convalesceret, iussu Episcopi Lemovicensis, qui demortuo Praesuli du Bourg successerat, ad pagum *Evaux* mittitur, ut vires reficeret. Illic, hortante et dirigente eodem Antistite, novum Institutum praeparare coepit anno 1829 et sequentibus. Interim, anno 1830, Ancilla Dei Lemovicum rediit, moderatricem Sororum a sancto Alexio eligendi causa. Per triennium clementissimus Deus disposuit vias ad novae Sodalitatis erectionem, quae, ex ipsius Dei providentia et Beatissima Maria Virgine auxiliante, anno 1833 exorta est. Siquidem pia mulier Maria Lacoste, vidua cum binis filiabus suis in pago *Brives* floridum puellarum collegium dirigebat ad instar familiae religiosae atque alterum simile in pago *Terrason* instituere cogitabat. Soror Maria a Iesu, de hac re edocta, praehabita familiari conversatione cum illis, opportune eas in socias et adiutrices novi Instituti sibi adscivit, atque, obtento utriusque Episcopi Petrocoricensis et Lemovicensis consensu, cum praedictis sodalibus in oppidum *Evaux* se contulit, medio mense octobri anno 1833. Illic omnes postulantes pro nova Congregatione, in sodalitio cui nomen « Verbo Incarnato » interdum receptae, tyrocinium aggressae sunt, sub directione Institutricis, matris et magistrae. Caelesti lumine et mariali patrocinio, assidua et ferventi prece una cum suis puellis implorato, Dei Famula constitutiones et regulas conscripsit quas, primum ad experimentum permissas, postea revisas et laude dignas repertas, die 25 februarii anni 1834 Episcopus Petrocoricensis et die

1ª decembris anni 1849 Lemovicensis Antistes libentissime probarunt. Ex hisce constat Sorores « a Divino Salvatore et a Ssma Virgine », quae induunt vestes iuxta specialem formam et colorem praescriptas, peculiarem finem habere fidelem observantiam primi et alterius divini praecepti, nempe dilectionis Dei et proximi, per cognitionem, amorem, et imitationem Dei et Salvatoris nostri Iesu Christi eiusque Ssmae Genitricis Mariae Virginis. Inter opera vero quae ipsae exercere debent, cum caritate et simplicitate, recensentur puerorum et puellarum instructio catholica, atque infirmorum ac pauperum assidua et diligens cogitatio et cura in nosocomiis, hospitiis ac domibus. Interea, tyrocinio rite peracto, in sacello Sodalitii a Verbo Incarnato, *Evaux* in pago, novitiae novi Instituti, quarum prima fuit Maria Lacoste, die 9 februarii anno 1834 religiosa veste benedicta indutae sunt, et, biennio elapso, die 15 februarii anni 1836, solemni ritu eaedem Sorores religiosa vota emiserunt. Deinceps Soror Maria a Iesu, respectivis Ordinariis Dioecesium libenter annuentibus, alias domos Instituti fundavit in locis *La Souterraine*, dioecesis Lemovicensis, quae habita est uti sedes princeps, *Orcéval*, dioecesis Claramontensis, *Lauzum*, dioecesis Agennensis, *Bergérac*, dioecesis Petrocoricensis, atque in oppidis *Aisée* et *Thiers*, ita ut singulis annis singulae fere fundationes responderent. Aucto Sororum numero eisque postulantibus, auctoritate Episcopi Petrocoricensis, consentiente Episcopo Lemovicensi, Soror Maria a Iesu, ob suam pietatem, prudentiam aliasque virtutes, in Moderatricem generalem « Instituti a Divino Salvatore et Ssma Virgine » electa et confirmata fuit. Anno demum 1841, votis et precibus Famulae Dei satisfactum est per electionem domini Dissundes Begesat, vicarii generalis Lemovicensis, in moderatorem generalem Congregationis, qui eidem Sodalitati magnum incrementum dedit, urgente ipsa fundatrice et antistita generali Sorores ad observantiam legum et praeceptorum et custodiam primaevi fervoris. Congregationi veluti pars accessit sodalitium pauperibus ruricolis instituendis destinatum, a sororibus ruralibus vulgo *Sœurs des campagnes* nuncupatum, quod uti ramum minorem se exhibet eiusdem arboris et regulae, non tamen eiusdem officii. Sorores istae subiectae manent directioni Sororum maiorum. Prima sodalitii domus, Lemovicensi Antistite hortante, erecta fuit in loco *Thial*, quam aliae subsequutae sunt similes domus et scholae quae pueris ac puellis catholicis paterent adversus haereticorum artes et insidias. Insimul Operam quotidianae communionis Famula Dei instituit, tum ad iniurias Deo illatas cum animarum detrimento resarciendas et removendas, tum ad spiritum pietatis fovendum et augendum in augustissimum Eucharistiae sacramentum, in Beatis-

simam Virginem Mariam, in sanctos Angelos et Archangelos aliosque sanctos caelites, sub quorum custodia et patrocinio universum Institutum posuerat. Nec praetereundum est quod, vivente adhuc ipsa fundatrice, eiusdem Instituti domus quadraginta circiter enumerabantur, tum ad puerilem aetatem erudiendam, tum ad aegrotos egenosque curandos et sublevandos. Vita Servae Dei virtutibus et meritis plena iam ad occasum vergebat, ut a gravibus multisque laboribus gloriosa conquiesceret. Ineunte anno 1862 Dei Famula composuit et collegit quemdam thesaurum precum in usum suae Congregationis et in extremum memoriale perennis suae orationis, puritatis et caritatis in Deum et proximum necnon suae perfectae subiectionis et observantiae erga sanctam Matrem Ecclesiam, supremum eius caput Romanum Pontificem aliosque legitimos Pastores. Tandem, diutino morbo consumpta, sicut piissima mater inter amantissimas filias, die 26 septembris, anno 1862, aetatis suae septuagesimo quarto, obdormivit in Domino. Ad eius corpus in sacello Communitatis expositum, complures fideles e quovis ordine civium convenerunt et maiori numero, quando ad ecclesiam parochialem civitatis *La Souterraine* devota pompa delatum fuit. Funere solemniter peracto, cum oratione funebri Vicarii generalis Lemovicensis et per viginti circiter annos Superioris generalis Instituti, idem corpus conditum fuit apud sacellum Communitatis, sepulcro inscriptione superposita. Fama sanctitatis, qua soror Maria a Iesu in vita pollebat, post eius obitum magis clara, constans et diffusa, viam aperuit Processui Informativo Lemovicensi super ea condendo. Quo expleto et Romam ad sacrorum rituum Congregationem transmisso, iuris ordine servato et revisione scriptorum Servae Dei peracta, nihil obstare decretum est, quominus ad ulteriora procedatur. Quare, instante R. P. D. Francisco Xaverio Hertzog, e Sulpitiana Familia, Protonotario Apostolico et Causae postulatore, attentisque litteris postulatoriis quorumdam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Rmorum Archiepiscoporum, Episcoporum atque antistitum ex utroque clero, aliorum virorum ecclesiastica vel civili dignitate praestantium, atque piarum ac nobilium puellarum et mulierum, quibus accesserunt omnes sodales et alumnae Congregationis « Divini Salvatoris et Ssmae Virginis » auspicantes Servae Dei Mariae a Iesu, suae legiferae matris, felicem Causae introitum et exitum, Emus et Revmus Dñus Cardinalis Ianuarius Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopus Albanensis et huius Causae Ponens seu Relator, in ordinariis sacrorum rituum Congregationis comitiis subsignata die ad Vaticanas aedes coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum,*

de quo agitur? Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem eiusdem Emi Ponentis, audito R. P. D. Angelo Mariani, Fidei promotore generali, omnibusque accurate perpensis, rescribendum censuerunt: *Affirmative, seu signandam esse Commissionem introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 16 novembris 1920.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum sacrae rituum Congregationis Secretarium relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem sacri Consilii ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem introductionis Causae Servae Dei Mariae a Iesu, in saeculo Iosephae du Bourg, fundatricis Congregationis « Sororum a Divino Salvatore et Sanctissima Virgine » nuncupatarum, die 21, eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

ROMANA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI ROBERTI S. R. E. CARDINALIS BELLARMINO SOCIETATIS IESU.

Super dubio

An constet de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et Proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur?

Quis fuerit venerabilis Dei Servus Robertus S. R. E. Cardinalis Bellarmino, quantis fulserit exornatus virtutibus, qua scientia praestiterit ac doctrina, paucis complecti difficillimum sane est opus; ex iis tamen, quae pretiosum eiusdem proxime antecesserunt, comitata et subsecuta sunt obitum, arguere saltem licet atque adumbrare. Cuncta siquidem, quae hoc de loco distincte copioseque descripta reperiuntur in actis, qui animo reputaverit complexusque cogitatione fuerit, is profecto facere non poterit, quin ipsius venerabilis Dei Famuli vitam, actiones

gestasque res absolutissimo quodam intueatur compendio, reflexoque veluti lumine fidelem quoque venerabilis Viri contempletur imaginem, eximiam morum sanctitatem praestantemque doctrinam arctissimo sociatas foedere, prae se ferentem, simulque confirmatam agnoscat Benedicti XIV sententiam, magnum constituentis in obitu Servorum Dei momentum, si quidem *finis vitae illustris sit et sanctimonia plenus et publica praesertim testificatione notatus;* reique hanc afferentis rationem: *quum, uti dici solet, exitus acta probet* (lib. III, cap. 38).

Nil proinde mirum, si, nulla fere interiecta mora, admota fuerit manus ad iuridicas colligendas probationes, quarum ope introductio obtenta est causae Beatificationis, brevique patuerit etiam aditus praecipuae, quae de virtutibus est, quaestioni; de iis namque, quum per illud tempus antepraeparatoria in usu nondum esset Congregatio, in praeparatoria primum actum est Congregatione, quae die septima septembris mensis anni millesimi sexcentesimi septuagesimi quinti habita fuit.

Verumtamen, quae huc usque tam prospere expediteque processerat Servi Dei Roberti S. R. E. Cardinalis Bellarmino Beatificationis causa, vix atque ad generalem deducta est Congregationem, quae coram sa. me. venerabili Innocentio Papa XI, die vigesima sexta septembris anni millesimi sexcentesimi septuagesimi septimi, coacta fuit, cito incidit in scopulos, et magnas subinde experiri coepit repugnantias; easque nequaquam ex eo esse repetendas, quod heroicae venerabilis Bellarmino virtutes uberibus idoneisque communitae non essent probationibus, sed longe aliis de causis suum duxisse ortum, vel ipsae suadebant, quas ad nocendum adhibitas fuisse constat, machinationes, cum, non multos ante annos, publici iuris quaedam magni pretii facta sunt documenta, quae ipsum Benedictum Papam XIV suum habent auctorem, e quibus, quodnam laudati Summi Pontificis, circa christianas a venerabili Bellarmino heroico gradu exercitas virtutes, *iuxta acta et probata,* exstiterit iudicium, ab eoque rite promulgando curnam ille abstinuerit, satis superque innotescit.

Revera, nedum Ecclesiae catholicae hostes, verum et corruptae praeiudicataeque opinionis homines, qui, longo varioque saeculorum cursu, Servi Dei Bellarmino Beatificationis causam perdere sunt minitati, potius quam unum Bellarmino, ipsam solidae sanaeque doctrinae altricem, benemerentissimam Societatem Iesu, quae iure meritoque tanto gloriatur alumno, procul dubio spectarunt. Audaciores proinde effecti eo, quem sub venerabili Innocentio Papa XI sortiti fuerant, successu, celebre quoddam contrarium evulgando Votum, severissima etsi secreti lege contectum, illud prorsus latere debuisset, eadem sub Bene-

dicto Papa XIV vaferrima renovarunt molimina, utque facilius extremum inclytae Societatis Iesu maturarent exitium, quae in binis praegressis generalibus Congregationibus lata fuerant, typis cusa, in vulgus spargenda curarunt negativa suffragia. Quae tamen hoc praecipuo capitalique inficiuntur vitio; quod videlicet, quavis posthabita positiva heroicarum virtutum demonstratione, tota fere sunt in recensendis, quos eorum auctoribus in venerabili Bellarmino deprehendere visum est, defectibus; ideoque diversam ab ea, cunctis in disceptationibus servanda, sectantur methodum, quae, recenti hac aetate, non mediocri cum veritatis detrimento, a nonnullis, quo minus manifestis, eo nocentioribus, instaurata fuit. Hi porro quum probe calleant, post institutae quaestionis valide strenueque confectam demonstrationem, nonnisi postremo loco ad difficultatum, si quae contra facere videantur, solutionem descendere, idem profecto esse, atque difficultates ipsas enervatas fermeque dilutas reperire, ad eam artem callidam sane saepe confugiunt, ut, sueto interverso perturbatoque ordine, difficultatem in *thesim* et *thesim* in difficultatem immutare non vereantur.

Equidem, ut, unde est exorsus, eo revertatur sermo, quibus opus, suo tempore, fuerat, elementa ad necessariam apparandam et accurandam de heroicis venerabilis Bellarmino virtutibus probationem, neque pauca numero neque exiguae molis volumina continent, sive manuscripta, sive typis impressa; eaque in duobus vetustis sacrae rituum Congregationis et Postulationis Societatis Iesu delitescunt tabulariis, ad quae, ceu pro religiosa archivorum custodia sapienter conditae postulant leges, interdictus est aditus, et, quibusdam dumtaxat exstantibus conditionibus, accedere vix licet ad consulendum. Contra, opusculum, quod cuncta complectitur adversa Causae Bellarmino suffragia, venale prostabat et prostat adhuc; illud idcirco haud paucorum versatum est in manibus, quorum nonnulli, sicut valde proclive est coniicere, avide cupideque ipsum lectitarunt. Nec fortasse defuit, qui ex unis difficultantibus, quae inibi mira quadam arte ac industria percensentur, universa tamen seposita Servi Dei vita, quodque gravius, incompertis omnino peculiaribus eiusdem Famuli Dei virtutibus, ad quas propositae referuntur difficultates, iam in promptu omnia se habere sit arbitratus, quibus eamdem dignosceret iustoque pretio existimaret venerabilis Bellarmino Causam. Ast vehementer hac opinione sua falsus utique ille fuisset, prout insigniter falleretur, qui, ardua quadam oborta controversia, eam, praecisione facta a supremis principiis, quae subiectam, de qua agitur, materiam regunt et moderantur, se certo ac tuto dirempturum speraret.

Quibus ex omnibus non difficile explicatu est, quî factum sit, ut perdiu vehementerque exspectatum ad haec usque tempora suum adepta non fuerit exitum de heroicis venerabilis Bellarmino virtutibus Causa, donec Sanctissimus Dominus noster Benedictus Papa XV, inde fere a Sui pontificatus exordio, Suos in eam convertit oculos. Quamvis autem e Sibi satis explorata vicissitudinum historia, quibus obnoxia facta fuit de venerabilis Bellarmino virtutibus quaestio, iamdiu a Decessore Suo Benedicto Papa XIV quaestionem ipsam pro diiudicata ac definita haberi posse censeret, nihilominus, ut, magis quo fieri posset, singulari prospiceret Causae dignitati, Reverendissimorum Cardinalium sacris tuendis ritibus praepositorum, cum interventu et voto Praesulum Officialium, praehabere voluit consultationem. Utque haec nedum extrinseca auctoritate, sed factis inniteretur nec non vi et pondere argumentorum, quae accommodata essent ad persuadendum, eadem, qua nuper memoratum immortalis memoriae Praedecessorem Suum Benedictum Papam XIV in hac ipsa de venerabilis Bellarmino virtutibus Causa usum fuisse noverat, duci Se regique praetulit norma. Eapropter, dum R. P. Fidei Promotori generali hoc dedit negotium, ut obiectivam de statu Causae texeret relationem, auctor insimul exstitit, ut actores quaecumque, sive pro sive contra facere possent, proferrent in medium. Providae iussioni, uti par erat, obsequenter paruerunt et R. P. Fidei Promotor generalis, qua peritia praestat ac sedulitate, obiectiva de statu Causae confecta relatione; et solertes actuosique actores edito exhibitoque volumine, quod duabus constat partibus. Quarum una R. P. Pauli Dudon, e Societate Iesu, affabre elaborata lucubratio est, qua singulas cernere datur totius Causae phases praeclaris cum eiusdem meritis coniunctas. Altera perfectum sane est opus numerisque omnibus absolutum, a Cardinali Carolo Alberto Cavalchini concinnatum, eidem, tamquam causae Relatori, a Benedicto Papa XIV commissum, quo cuncta, quae, tam ex adverso, quam pro efficaci Causae tuitione illuc usque adducta utrinque fuerant, optime, perite ornateque resumuntur. Adiectae tres succedunt appendices, quarum prima Commentariolum exterioris vitae suae a venerabili Bellarmino conscriptum exhibet, secunda ac tertia satis notum cum suis additamentis Cardinalis Dominici Passionei sub aspectum ponunt Votum, quod, utpote aetate posterius, alia tria, in generali iam Congregatione coram venerabili Innocentio Papa XI emissa, veluti summa, complet atque perficit.

Ita ad novissimum sibi propositum certamen de heroicis venerabilis Bellarmino virtutibus Causa accessit; et quam apte quamque valide parata et instructa accesserit, mirifice comprobavit eventus. In ordina-

riis quippe sacri huius Ordinis comitiis, quae, die decima sexta superioris mensis novembris, celebrata sunt, referente Reverendissimo Cardinali, causae Ponente, Aidano Gasquet, omnibus, qui convenerant, tum Reverendissimis Cardinalibus, tum Praesulibus Officialibus, haec una eademque sententia fuit; nimirum, ita discussas fuisse et comprobatas heroicas venerabilis Servi Dei Roberti S. R. E. Cardinalis Bellarmino virtutes, ut procedi possit ad ulteriora in casu, et ad effectum, de quo agitur. Sanctitas vero Sua, audita relatione per infrascriptum Cardinalem sacrae rituum Congregationi Praefectum, supremum iudicium Suum de more prorogandum duxit, ut, communibus interim fusis Deo precibus, congruum suppeteret tempus ad caeleste lumen implorandum. Quod quidem praestitum quum fuerit, decretoriam sententiam Suam pronuntiare statuit hodierna auspicatissima die, quae Suae ordinationis sacerdotalis et episcopalis consecrationis anniversaria est. Quapropter, sacris pientissime operatus, ad Vaticanas Aedes arcessiri iussit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Aidanum Gasquet, causae Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter edixit: *Constare de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et Proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis venerabilis Servi Dei Roberti S. R. E. Cardinalis Bellarmino, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur.*

Hoc Decretum publici iuris fieri et in acta sacrae rituum Congregationis referri mandavit undecimo calendas ianuarias anno MCMXX.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 7 dicembre 1920, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi alla augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati ed i Consultori teologi componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto sul dubbio intorno all'eroismo delle virtù esercitate dal Venerabile Servo di Dio Bartolomeo Dalmonte, Sacerdote, Istitutore della Pia Opera della Missione, in Bologna.

Martedì 14 dicembre 1920, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Particolare* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali ed i Rmi Prelati Officiali componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto su le seguenti materie:

1) Intorno alla validità dei Processi Apostolici costruiti nella Curia di Cordova sopra i miracoli in specie, che si asseriscono operati da Dio per intercessione del Ven. Antonio Maria Gianelli, Vescovo di Bobbio, Fondatore della Congregazione delle Suore Figlie di Maria Vergine dell'Orto.

2) Intorno alla validità di tutti i Processi Apostolici ed Ordinari della Causa di Beatificazione, ossia dichiarazione del martirio delle venerabili Serve di Dio Ifigenia di S. Matteo delle Suore dell'Adorazione perpetua del Santissimo Sacramento; Elisabetta Teresa del S. Cuore di Gesù, dell'Ordine delle Orsoline; Maria Rosa, dell'Ordine di S. Benedetto; Maria di S. Enrico, dell'Ordine Cistercense, e di altre Compagne, uccise, come si asserisce, in odio alla Fede.

3) Intorno alla validità e rilievo del Processo Apostolico costruito dalla Curia di Palermo, sopra la fama di santità in genere del Servo di Dio Giuseppe Maria da Palermo, Novizio dell'Ordine dei Minori Cappuccini.

4) Intorno al culto, in ossequio ai Decreti di Urbano VIII, non mai prestato al Servo di Dio Fortunato Redolfi, Sacerdote professo della Congregazione dei Chierici Regolari di S. Paolo, detti Barnabiti.

5) E finalmente intorno al culto non mai prestato, come sopra, alla Serva di Dio Gemma Galgani, vergine lucchese.

Martedì 21 dicembre 1920, presso l'Emo e Rmo Signor Cardinale Lodovico Billot, Ponente della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Venerabile Michele Garicoits, Sacerdote, Fondatore della Congregazione dei Preti del Sacro Cuore di Gesù, si è tenuta la Congregazione *Antipreparatoria* per discutere tre miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione del medesimo Venerabile Servo di Dio, i quali vengono proposti per la sua Beatificazione.

NOTA DELLE CONGREGAZIONI DEI SACRI RITI DA TENERSI NELL'ANNO 1921

11 gennaio. Congregazione Ordinaria.

25 » Congregazione Preparatoria sopra le virtù della Serva di Dio Suor Teresa del Bambin Gesù.

15 febbraio. **Congregazione Generale** sopra le virtù del Ven. Servo di Dio Giuseppe Cafasso.

8 marzo. Congregazione Antipreparatoria sopra le virtù della Ven. Serva di Dio Anna Maddalena Remuzat.

15 » Congregazione Ordinaria.

5 aprile. Congregazione Preparatoria sopra le virtù del Ven. Servo di Dio Francesco da Camporosso.

26 » **Congregazione Generale** sopra le virtù della Ven. Serva di Dio Maria Michelina del SSmo Sacramento.

10 maggio. Congregazione Antipreparatoria sopra le virtù del Ven. Servo di Dio Giovanni Battista Trona.

24 » Congregazione Ordinaria.

31 » Congregazione Preparatoria sopra le virtù della Ven. Serva di Dio Giovanna Antida Thouret.

14 giugno. **Congregazione Generale** sopra le virtù del Ven. Servo di Dio Andrea Uberto Fournet.

28 » Congregazione Ordinaria Particolare.

13 luglio. Congregazione Preparatoria sopra i miracoli della Beata Maria Maddalena Postel.

19 » Congregazione Ordinaria.

9 agosto. Congregazione Antipreparatoria sopra le virtù del Ven. Servo di Dio Vincenzo Pallotti.

25 ottobre. Nuova Congregazione Preparatoria sopra le virtù del Ven. Servo di Dio Alano de Solminiac.

15 novembre. Congregazione Ordinaria.

22 » Congregazione Antipreparatoria sopra il martirio, segni o miracoli dei Venerabili Servi di Dio Lorenzo Imbert e Compagni.

29 » **Congregazione Generale** sopra le virtù del Ven. Servo di Dio Giovanni Nepomuceno Newmann.

13 dicembre. Congregazione Ordinaria Particolare.

20 » Nuova Congregazione Preparatoria sopra le virtù del Ven. Servo di Dio Antonio Maria Claret.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

4 dicembre 1920. Mons. Francesco Marchetti Selvaggiani, Arcivescovo tit. di Seleucia, *Nunzio Apostolico in Austria.*

9 » » I Rmi Monsignori Enrico Petroccia e Francesco Roberti; i RR. PP. M. Ceslao Paban-Segond dei Predicatori, Carlo Gouthier S. I., Giovanni Battista Rabeneck S. I., Giorgio Michele Sauvage della Congregazione della Santa Croce e Agostino Ruelli degli Agostiniani; i RR. Sacerdoti Domenico Tardini e Mons. Francesco Bracci, *Consultori della S. Congregazione dei Sacramenti.*

10 » » L'Emo sig. Card. Michele Lega, *Membro della S. Congregazione dei Religiosi.*

15 » » L'Emo sig. Card. Oreste Giorgi, *Protettore dell'Istituto delle Figlie di Maria, di Gerona* (Spagna).

19 » » L'Emo sig. Card. Raffaele Merry del Val, *Protettore della Congregazione delle Sorelle Francescane del Terzo Ordine dell'Immacolata Concezione, di Jolies* (Stati Uniti d'America).

» » » L'Emo sig. Card. Donato Sbarretti, *membro della Commissione Pontificia per l'interpretazione del Codice di Diritto Canonico.*

» » » L'Emo sig. Card. Aidano Gasquet, *Protettore della Congregazione delle Sorelle Francescane del Terz'Ordine della Sacra Famiglia, di Dubuque* (Stati Uniti d'America), *e della Congregazione delle Sorelle di San Giuseppe, in Carondoles di S. Louis* (Stati Uniti d'America).

» » » Mons. Antonio Bernasconi, *Consultore della Penitenzieria Apostolica* (Sezione delle Indulgenze).

28 » » Il Rmo Prof. Dr. Francesco Schneider, della diocesi di Paderborn, *Uditore del Tribunale della S. R. Rota.*

29 » » L'Emo sig. Card. Niccolò Marini, *Protettore dell'Isliituto delle Suore Carmelitane Teresiane del Terz'Ordine.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistenti al Soglio Pontificio:

22 novembre 1920. Mons. Emmanuele Antonio Arboleda, arciv. di Popayan.

18 dicembre » Mons. Giuseppe Schrembs, vescovo di Toledo nell'America Settentrionale.

20 » » Mons. Simone Pereira y Castellon, arcivescovo titolare di Cizico, vescovo di Leon di Nicaragua.

Prelati Domestici di S. S.:

10 novembre 1920. Mons. Francesco Saverio Pollio, dell'archidiocesi di Sorrento.
29 » » Mons. Pietro Douhet, della diocesi di Moulins.
» » » Mons. Guglielmo Wright, della diocesi di El-Paso.
11 dicembre » Mons. Ludovico Ems, della diocesi di Losanna.
» » » Mons. Eugenio Petite, della diocesi di Ginevra.
15 » » Mons. Lazzaro Podestà, della diocesi di Chiavari.
» » » Mons. Modesto Schickelé, della diocesi di Strasburgo.
16 » » Mons. Giovanni Van Cauwenbergh, dell'archidiocesi di Malines.
22 » » Mons. Giuseppe Fabbri, della diocesi di Sarsina.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

Il Cavalierato dell'Ordine Supremo del Cristo:

30 novembre 1920. Al sig. principe Don Alessandro Ruspoli, Gran Maestro del Sacro Ospizio.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

25 novembre 1920. Al sig. conte Don Giuseppe Enrico de Olano Loyzaga Iriondo y Aldama de Figols, dell'archidiocesi di Valenza.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

2 dicembre 1920. Al sig. prof. Luigi Russo, dell'archidiocesi di Napoli.
5 » » Al sig. conte Luigi Macchi, di Roma.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

30 luglio 1920. Al sig. Guglielmo Antonio Arnoldo Giuseppe Van Jersel, del Vicariato Apostolico del Surinam.
27 novembre » Al sig. Francesco Van Gardinge, della diocesi di Bois-le-duc.
16 dicembre » Al sig. dottor Baldassare Estupinian, dell'archidiocesi di San Salvador.
» » » Al sig. A. Yoganata Pillaj, della diocesi di Trichinopoly.
21 » » Al sig. Felice Beckers, dell'archidiocesi di Malines.
» » » Al sig. Carlo Cuvelier, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Giorgio Van de Rydt, della medesima archidiocesi.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

30 novembre 1920. Al sig. Francesco Saverio Seganti, Maestro di Casa dei Sacri Palazzi Apostolici.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

18 novembre 1920. Al sig. Savino Salviucci, della diocesi di Terni.
2 dicembre » Al sig. Emmanuele Borg, della diocesi di Malta.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

19 ottobre 1920. Mons. Giuseppe Gasteiger, dell'archid. di Monaco e Frisinga.
29 novembre » Mons. Dionisio Szélyes, della diocesi di Transilvania.
3 dicembre » Mons. Giuseppe Trezzi, di Roma.
» » » Mons. Gaetano Roma, della diocesi di Veroli.
17 » » Mons. Giovanni Cipullo, della diocesi di Caserta.
18 » » Mons. Alessandro Paglialunga, della diocesi di Civitacastellana, Orte e Gallese.
» » » Mons. Pietro Lisbona y Alfonso, della diocesi di Barcellona.
23 » » Mons. Giulio Morelli, dell'archidiocesi di Ravenna.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa soprannumerarii di S. S.:

9 dicembre 1920. Il sig. Alfredo Roberto Camm, della diocesi di Portsmouth.
» » » Il sig. conte Clemente de Droste-Vischering, della diocesi di Münster.
» » » Il sig. conte Giorgio de Droste-Vischering, della medesima diocesi.
» » » Il sig. conte Giuseppe de Droste-Vischering, della medesima diocesi.
» » » Il sig. Margravio Carlo di Pers e di Varno, dell'archidiocesi di Salisburgo.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

27 novembre 1920. Mons. Giacomo Pich, dell'archidiocesi di Vienna.
» » » Mons. Antonio Graziani, dell'archidiocesi di Vicenza.
» » » Mons. Ottavio Ronconi, della medesima archidiocesi.
» » » Mons. Giuseppe P. Dineen, dell'archidiocesi di New-York.
14 dicembre » Mons. Francesco Dezzi, della diocesi di Sarsina.
23 » » Mons. Francesco Verdesca Zain, della diocesi di Nardò.

NECROLOGIO

4 dicembre 1920. Mons. Francesco Löbmann, vescovo titolare di Priene, vicario apostolico di Sassonia.
7 » » L'Emo sig. Card. Giuseppe Sebastiano Netto, già Patriarca di Lisbona.
9 » » Mons. Giuseppe Meseguer y Costa, arcivescovo di Granata.
13 » » Mons. Giovanni Gaspare Stork, vescovo di Costarica.